

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel zawarcia Umowy

Do końca lat dziewięćdziesiątych międzynarodowa wymiana informacji przebiegała zasadniczo na podstawie dwustronnych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania. Na podstawie artykułu 26 Modelowej Konwencji Podatkowej OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku właściwe organy podatkowe Umawiających się Państw mogły wymieniać informacje konieczne dla poprawnego stosowania umowy podatkowej lub ustawodawstwa wewnętrznego Umawiających się Państw. Do 1999 r. wymiana była ograniczona jedynie do podatków objętych Konwencją. Następnie artykuł 26 ustęp 1 został rozszerzony na podatki „bez względu na ich rodzaj i nazwę nakładanych przez Umawiające się Państwa lub ich jednostki terytorialne albo organy lokalne...”. System ten zawierał pewne ograniczenia, do których zalicza się bez wątpienia fakt, że obejmuje on wyłącznie państwa związane ze sobą siecią umów podatkowych i nie dotyczy krajów (głównie rajów podatkowych), które nie zawarły takich umów.

W 1996 r. OECD podjęła działania na rzecz wypracowania środków ograniczających zakłócenia wywołane przez szkodliwą konkurencję podatkową o negatywnych skutkach dla decyzji inwestycyjnych i finansowych, a w konsekwencji dla krajowych podstaw opodatkowania. Działania te doprowadziły do opracowania w 1998 r. raportu, który ustalił trzy grupy krajów:

- 1) państwa członkowskie OECD, które zobowiązały się do wyeliminowania istniejących szkodliwych praktyk podatkowych,
- 2) raje podatkowe wymienione przez OECD, wobec których mogą być podjęte środki obronne (za definicję „raju podatkowego” podano brak podatków albo jedynie podatki nominalne oraz inne kluczowe czynniki, tj. brak skutecznej wymiany informacji, brak przejrzystości przepisów, brak faktycznej działalności),
- 3) państwa nieczłonkowskie, z którymi będzie podjęty dialog w celu zbliżenia ich do projektu.

Kolejne działania podjęte przez OECD doprowadziły do powstania listy krajów uznanych za raje podatkowe. Lista ta została sporządzona po wzajemnej wymianie opinii i po przyznaniu danym terytoriom możliwości podjęcia zobowiązania wobec

OECD do zaniechania praktyk podatkowych określonych jako szkodliwe. Akceptując powyższe warunki, obszary te musiały zobowiązać się do wprowadzenia przejrzystości przepisów i skutecznej wymiany informacji.

W kwietniu 2002 r. został zredagowany, przy pełnej współpracy terytoriów, które zobowiązały się do współpracy z OECD, ostateczny tekst modelowej umowy stanowiącej wzorzec OECD dla skutecznej wymiany informacji, która ma na celu wzmocnienie międzynarodowej współpracy w celu ograniczenia unikania opodatkowania i tym samym ograniczenia skali nadużyć podatkowych.

W kwietniu 2009 r. OECD opublikowało 3 listy krajów: „białą”, do której zaliczono państwa przestrzegające zasad współpracy podatkowej, „szarą” – obejmującą kraje i regiony, które zobowiązały się do przestrzegania międzynarodowych norm w dziedzinie wymiany informacji, ale ich jeszcze w pełni nie zrealizowały oraz „czarną” – obejmującą państwa odmawiające współpracy w dziedzinie fiskalnej. Wymienione wyżej listy są na bieżąco aktualizowane.

Ze względu na stosowane rozwiązania podatkowe OECD umieściła Grenadę na tzw. szarej liście krajów, które nie stosują międzynarodowo uzgodnionych standardów w zakresie opodatkowania. Jednakże, Grenada zwiększyła aktywność w zakresie zawierania umów dotyczących wymiany informacji w sprawach podatkowych. Zgodnie z raportem OECD w sprawie postępów w implementacji standardów dotyczących wymiany informacji podatkowej z października 2010 r., Grenada została usunięta z powyższej szarej listy i wpisana na tzw. białą listę krajów, które wdrożyły międzynarodowo uzgodnione standardy w zakresie opodatkowania.

Grenada zawarła dotychczas umowy o wymianie informacji w sprawach podatkowych m.in.: z Australią, Belgią, Danią, Finlandią, Francją, Grenlandią, Holandią, Islandią, Norwegią, Szwecją, Wielką Brytanią, Wyspami Faroe.

Polska nie zawarła dotychczas z Grenadą umowy o wymianie informacji w sprawach podatkowych. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 16 maja 2005 r. w sprawie określenia krajów i terytoriów stosujących szkodliwą konkurencję podatkową dla celów podatku dochodowego od osób prawnych (Dz. U. Nr 94, poz. 791), Grenada znajduje się na liście krajów oraz terytoriów stosujących szkodliwą konkurencję podatkową.

Zawarcie umowy o wymianie informacji w sprawach podatkowych stało się możliwe z uwagi na całkowitą zmianę podejścia administracji Grenady do kwestii wymiany

informacji podatkowych. Transparentna polityka w zakresie wymiany informacji spowoduje zmianę statusu Grenady, tj. wykreślenie tego terytorium z listy krajów stosujących szkodliwe praktyki podatkowe.

Informacje ogólne

Grenada jest częścią Brytyjskiej Wspólnoty Narodów (Commonwealth). Ustrojem politycznym jest monarchia dziedziczna, głową państwa jest królowa angielska, reprezentowana przez Gubernatora Generalnego (mianowanego przez królową).

II. Gospodarka

Ogólna charakterystyka sytuacji gospodarczej

Grenada posiada gospodarkę w zdecydowanym stopniu nastawioną na turystykę i rolnictwo. Od 1985 r., kiedy to wybudowano na Grenadzie pierwsze lotnisko międzynarodowe, udział turystyki w generowaniu PKB kraju systematycznie rośnie, osiągając w 2008 r. poziom ponad 75%.

W 2008 r. Grenada zanotowała 3,7% wzrost PKB (spadek o 0,6% w porównaniu do 2007 r., ale wzrost o 4,8% w porównaniu do 2006 r., kiedy odnotowano ujemne tempo wzrostu PKB).

Inflacja w Grenadzie w 2010 r. wyniosła 3,6% i była jedną z najniższych w regionie. Niski poziom inflacji to skutek posiadania przez Grenadę wspólnej waluty (dolara wschodniokaraibskiego, związanego od 1976 r. stałym kursem z dolarem amerykańskim) w ramach Organizacji Państw Wschodnio-Karaibskich (Organization of Eastern Caribbean States – OECS).

Głównym partnerem handlowym Grenady w dziedzinie eksportu jest Jamajka (skupująca 92,8% produkcji eksportowej Grenady), Saint Lucia (1,3%) i Stany Zjednoczone (1,2%). Grenada eksportuje przede wszystkim produkty rolne (banany, orzechy kokosowe, gałkę muszkatołową, warzywa). Głównymi partnerami handlowymi Grenady w dziedzinie importu są Trynidad i Tobago (od którego Grenada kupuje 36% dóbr i towarów importowanych) i Stany Zjednoczone (23%). Grenada importuje z Trynidadu i Tobago głównie ropę naftową i chemikalia, a ze Stanów Zjednoczonych żywność, maszyny i części zamienne.

Tabela głównych wskaźników makroekonomicznych

Wyszczególnienie	2009	2010
PKB wartość globalna (mld USD)	1,12	1,13
PKB wartość na 1 mieszkańca (USD)	10,400	10,500
Tempo wzrostu PKB w %	-7,7	0,8
Relacja całkowitego długu publicznego do PKB w %	122,3	119,1
Stopa inflacji (indeks cen konsumpcyjnych CPI)	3,0	3,6
Stopa bezrobocia w %	14,5	13,5
Wartość obrotów handlu zagranicznego (mld USD)	0,528	0,615
Wartość eksportu (mld USD)	0,270	0,254
Wartość importu (mld USD)	0,258	0,361
Wartość rocznego napływu zagranicznych inwestycji bezpośrednich (mln USD)	0,79	0,85
Wartość rocznego odpływu zagranicznych inwestycji bezpośrednich (mld USD)	0,15	0,18

Główne sektory gospodarki (o największym znaczeniu/udziale w PKB)

Podstawą gospodarki Grenady jest turystyka, która generuje największe zatrudnienie na wyspie oraz stymuluje rozwój innych sektorów gospodarki, zwłaszcza budownictwa. Większość centrów turystycznych skupiona jest na południu Grenady, w pasie plaż Grand Anse oraz na drugiej, mniejszej wyspie, należącej do Grenady – Carriacou. Turystyka wraz z innymi sektorami usługowymi (np. sektorem finansowym) generuje ponad 75% PKB Grenady i zatrudnia blisko 62% czynnej zawodowo populacji.

Rolnictwo na Grenadzie wytwarza w chwili obecnej jedynie 5% PKB, co spowodowane jest katastrofalnymi skutkami huraganów Ivan i Emily, które spustoszyły uprawy bananów i gałki muszkatołowej na wyspie. Grenada do 2004 r. była drugim największym producentem gałki muszkatołowej na świecie, dostarczając 25% zapotrzebowania światowego na tę przyprawę. Mimo małego obecnie udziału rolnictwa w PKB Grenady, na roli pracuje 24% Grenadyjczyków.

Przemysł przetwórczo-spożywczy (destylarnie rumu) i lekki (głównie odzieżowy) generuje 18% udziału PKB i zatrudnia 14% czynnej zawodowo populacji.

Uczestnictwo w wielostronnych organizacjach i porozumieniach o charakterze ekonomicznym

Grenada jest od 1974 r. członkiem Karaibskiej Wspólnoty i Wspólnego Rynku – CARICOM (The Caribbean Community and Common Market). CARICOM powstała w 1973 r. i w chwili obecnej zrzesza 15 państw-członków (Antigua i Barbuda, Bahamy, Barbados, Belize, Dominika, Grenada, Gujana, Haiti, Jamajka, Saint Lucia,

Montserrat, Saint Kitts i Nevis, Saint Vincent i Grenadyny, Surinam, Trynidad i Tobago) oraz 5 państw nieposiadających pełnego statusu członkowskiego: Anguilla, Bermudy, Brytyjskie Wyspy Dziewicze, Kajmany, Turks i Caicos). CARICOM jest największym i najważniejszym projektem integracji gospodarczej na Karaibach, dodatkowo pogłębionym o elementy tzw. Jednolitego Rynku i Gospodarki CARICOM (CSME - CARRICOM Single Market and Economy).

Relacje gospodarcze z UE

Unia Europejska jest bardzo ważnym partnerem gospodarczym Grenady. Nadrzędnym celem UE jest pomoc krajom karaibskim umożliwiającą im skuteczne odpowiadanie na wyzwania w regionie. Strategia UE w tym zakresie składa się z trzech głównych kierunków: utworzenie politycznego partnerstwa opartego na wspólnych wartościach, przewyższanie słabych punktów w dziedzinie gospodarki i ochrony środowiska, a także propagowanie spójności społecznej i walka z ubóstwem. Z drugiej strony celem UE jest pomoc wszystkim państwom w regionie Karaibów w osiągnięciu długoterminowych celów rozwoju, samodzielnie i w warunkach bezpieczeństwa i stabilności. Dotyczy to również wsparcia tych krajów Karaibów, które do 2020 r., a więc do czasu wygaśnięcia obecnej umowy z Kotonu, zamierzają osiągnąć status państw rozwiniętych.

Gospodarcze umowy dwustronne

Polska nie ma podpisanej żadnej dwustronnej umowy gospodarczej z Grenadą. W kwietniu 2008 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikował podpisaną 25 czerwca 2005 r. w Luksemburgu Umowę zmieniającą Umowę o Partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (Dz. U. z 2008 Nr 181, poz. 1120). Umowa zmieniająca weszła w życie dnia 1 lipca 2008 r.

Handel zagraniczny

Według danych Ministerstwa Gospodarki za 2010 r. wartość obrotów handlowych z Grenadą wyniosła w tym okresie łącznie 375 tys. euro (w 2009 r. – 225 tys. euro). Polski eksport do Grenady w 2010 r. osiągnął wartość 4,3 tys. euro (blisko dziesięciokrotny spadek w porównaniu do 2009 r.), zaś wartość polskiego importu z Grenady wyniosła 370 tys. euro (wzrost o 64% w porównaniu z 2009 r.). Głównymi

polskimi produktami eksportowymi na Grenadę były maszyny i urządzenia oraz zabawki i artykuły sportowe. Z Grenady Polska importowała głównie ryby, skorupiaki, mięczaki i inne bezkręgowce wodne, produkty chemiczne różne oraz maszyny i urządzenia elektroniczne.

Saldo obrotów towarowych z Grenadą w 2010 r. było ujemne i wyniosło – 366 tys. euro. W 2009 r. saldo obrotów towarowych było również ujemne, wynosząc – 223 tys. euro, co oznacza, że na przestrzeni 2010 r. wzrosło ono o blisko 40. Udział łącznej wartości eksportu i importu do/z Grenady nie przekracza 0,001% całości polskiego eksportu i importu.

III. Krótka charakterystyka przepisów Umowy

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Grenadą została przygotowana w oparciu o Modelową Umowę OECD o wymianie informacji w sprawach podatkowych.

Podatki, których dotyczy Umowa

W przypadku Polski jest to podatek dochodowy od osób prawnych oraz podatek dochodowy od osób fizycznych.

W przypadku Grenady jest to podatek dochodowy od osób fizycznych oraz od osób prawnych.

Właściwość organów

Artykuł 2 wyjaśnia, iż Strona proszona o pomoc nie jest zobowiązana do udzielenia informacji, które nie znajdują się w posiadaniu jej organów lub też nie znajdują się w posiadaniu lub pod nadzorem osób pozostających w ich właściwości miejscowej.

Obowiązek Strony proszonej o pomoc do dostarczenia informacji nie jest jednakże ograniczony przez miejsce zamieszkania, siedzibę lub obywatelstwo osoby, której informacje dotyczą lub przez miejsce zamieszkania, siedzibę lub obywatelstwo osoby posiadającej bądź sprawującej nadzór nad wnioskowanymi informacjami.

Określenie „organy” w powyższym artykule dotyczy wszystkich agencji rządowych, niemniej jednak, Strona proszona o pomoc nie powinna być zobowiązana do dostarczenia informacji będących w posiadaniu „organów”, jeżeli okoliczności opisane w artykule 9 miały miejsce.

Zasady interpretacji określeń stosowanych w Umowie

Treść artykułu 4 ustęp 2 jest uregulowaniem funkcjonującym zarówno w Modelowej Umowie OECD o wymianie informacji w sprawach podatkowych, jak i Modelowej Konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku (odpowiednik artykułu 3 ustęp 2), a także jest zamieszczany w zdecydowanej większości zawieranych przez Polskę umów o unikaniu podwójnego opodatkowania. Powyższe uregulowanie odnosi się do ogólnych zasad interpretacji określeń stosowanych w Umowie, które nie są w niej zdefiniowane. Z uwagi na fakt, iż umowy podatkowe zawierane są przez kraje o różnych systemach podatkowych, ich treść jest swoistym kompromisem, zawierającym przy uwzględnieniu dość dużego stopnia uogólnienia. Konieczność uwzględnienia w umowie podatkowej definicji każdego z terminów w niej występujących, doprowadziłaby prawdopodobnie do braku możliwości jej zawarcia, właśnie z uwagi na duże różnice w systemach prawnych obu stron umowy. Z tego względu, umowy podatkowe delegują definiowanie większości pojęć do prawa wewnętrznego, gdyż jest to jedyna możliwość uwzględnienia jego specyfiki. Należy również wspomnieć, iż odesłanie w zakresie definicji pojęć do prawa wewnętrznego obu stron jest uzasadnione długotrwałą procedurą zmiany umowy międzynarodowej. Średni okres funkcjonowania takiej umowy wynosi ok. 30 lat. Przy ciągłej ewolucji systemów podatkowych, zmiany w prawie wewnętrznym mogłyby spowodować brak możliwości efektywnego stosowania umowy międzynarodowej, z uwagi na funkcjonowanie sprzecznych lub różnych definicji w obu aktach prawnych. Mimo prymatu umowy nad prawem wewnętrznym, definicja zawarta w umowie, odnosząca się do nieistniejących już w praktyce rozwiązań nie spełniłaby zamierzonej funkcji. Zatem międzynarodowe umowy podatkowe definiują wyłącznie pojęcia o charakterze fundamentalnym, niezbędne do ich funkcjonowania i zachowania intencji umawiających się stron.

Wymiana informacji

Modelowa Umowa ogranicza się do wymiany na żądanie (artykuł 5) i nie obejmuje wymiany spontanicznej lub automatycznej. Wynegocjowana Umowa dopuszcza natomiast możliwość zawarcia uregulowań dotyczących spontanicznej lub automatycznej wymiany informacji.

Artykuł 5 zawiera ogólną zasadę, że właściwy organ Strony proszonej o pomoc na żądanie Strony wnioskującej udziela informacji dla celów określonych w artykule 1.

Informacje będą wymieniane bez względu na to, czy Strona proszona o pomoc potrzebuje ich dla własnych celów podatkowych, jak również niezależnie od tego, czy czyn podlegający dochodzeniu stanowi przestępstwo na podstawie prawa Strony proszonej o pomoc, która jest zobowiązana do podjęcia wszelkich starań w celu dostarczenia informacji Stronie wnioskującej. Artykuł zawiera także m.in. uregulowania zobowiązujące umawiające się Strony do przekazania żądanych informacji, w formie zeznań świadków i uwierzytelnionych kopii oryginalnych dokumentów oraz informacji pochodzących z banków, innych instytucji finansowych oraz od wszelkich osób. Obowiązek uchylenia tajemnicy bankowej ma duże znaczenie.

Artykuł 5 ustęp 2 zobowiązuje Stronę proszoną o pomoc do podjęcia wszelkich działań mających na celu dostarczenie wnioskowanych informacji. Celem powyższego przepisu jest zapewnienie, aby Strona proszona o pomoc nie odmawiała pomocy administracyjnej partnerowi umownemu z uwagi na brak wewnętrznego interesu w posiadaniu danej kategorii informacji. Ma to przede wszystkim znaczenie w odniesieniu do tzw. rajów podatkowych, gdzie przy braku podatków dochodowych, informacje dotyczące dochodów rezydentów i nierezydentów nie są gromadzone przez właściwe organy państwa.

Nie zachodzi również w tym przypadku niebezpieczeństwo wykroczenia poza zasady obowiązujące w demokratycznym państwie prawa. Określenie „środki gromadzenia informacji” zostało zdefiniowane w artykule 4 ustęp 1 litera n) umowy, są to: „przepisy prawa oraz procedury administracyjne lub sądowe umożliwiające Umawiającej się Stronie uzyskiwanie i przekazywanie informacji będących przedmiotem wniosku.”

Również artykuł 1 umowy szczegółowo definiuje zakres wymienianych informacji. Informacje będą wymieniane wyłącznie w celu weryfikacji i prawidłowego wdrażania obowiązków podatkowych w gospodarczych relacjach Polska – Grenada, zatem nie występuje niebezpieczeństwo naruszenia klauzuli porządku publicznego bądź powołania się na niniejsze zdanie w sposób nieuprawniony.

Obowiązek uchylenia tajemnicy bankowej ma duże znaczenie w procesie weryfikacji przez organ podatkowy prawidłowości deklarowanej podstawy opodatkowania, w odniesieniu do dochodów uzyskanych za granicą. Zobowiązanie do przekazania stosownych informacji przez instytucje bankowe i finansowe wynika z art. 82 § 3

oraz art. 182 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Natomiast wymiana informacji podatkowych z administracjami innych państw przebiega w oparciu o treść działu VIIA ww. ustawy oraz zawartych umów międzynarodowych.

Warunki odrzucenia wniosku o dostarczenie informacji

Artykuł 9 Umowy zawiera zwyczajowe powody odmówienia udzielenia informacji, jakie można znaleźć w innych międzynarodowych aktach dotyczących wymiany informacji. Ponadto, zawiera także kilka ważnych innowacji i bardziej precyzyjnych sformułowań.

Zgodnie z artykułem 5 ustęp 6 litera d) wymagane jest podanie celu podatkowego, dla którego informacja jest poszukiwana, a artykuł 5 ustęp 6 litery f) i g) zobowiązują Stronę wnioskującą do oświadczenia, że wniosek jest zgodny z jej ustawodawstwem lub praktyką administracyjną, a także, gdyby informacja była dostępna w ramach jurysdykcji wnioskującej, to właściwy organ Strony wnioskującej byłby w stanie uzyskać informację na podstawie jej prawa lub w toku normalnej procedury administracyjnej oraz że Strona wnioskująca wykorzystała wszelkie środki dostępne na jej terytorium dla uzyskania informacji.

Koszty

Ustalenie ogólnej normy w kwestii dzielenia kosztów wynikających z wymiany informacji w sprawach podatkowych jest niezwykle trudne. Ustalono, iż zakres kosztów ponoszonych w związku z udzieleniem informacji zostanie uzgodniony przez Umawiające się Państwa. Zazwyczaj zwykłe koszty związane z udzieleniem pomocy ponosi Strona proszona o pomoc, a koszty nadzwyczajne związane z udzieleniem pomocy (włączając koszty zaangażowania zewnętrznych doradców w związku ze sporem sądowym lub innym) ponosi Strona wnioskująca.

Procedura wzajemnego porozumiewania się

W momencie powstania problemów lub wątpliwości pomiędzy Umawiającymi się Stronami dotyczących stosowania lub interpretacji niniejszej Umowy, właściwe organy dołożą wszelkich starań, aby rozwiązać problem w drodze wzajemnego porozumienia. Oprócz powyższego porozumienia, właściwe organy Stron mogą uzgodnić procedury, które będą użyte w przypadkach zastosowania przepisów Umowy dotyczących wymiany informacji na wniosek, automatycznej wymiany informacji, dochodzenia podatkowego za granicą oraz kosztów związanych

z udzieleniem pomocy. Strony dołożą wszelkich starań, aby umówić się co do innych form rozwiązywania sporów. W każdym przypadku procedura wzajemnego porozumiewania się jest procedurą szczególną, pozostającą poza prawem wewnętrznym.

IV. Skutki wejścia w życie Umowy

Skutki finansowe

Wejście w życie Umowy nie będzie miało ujemnego skutku dla dochodów sektora finansów publicznych. Umowa będzie skutecznym narzędziem weryfikacji deklarowanych podstaw opodatkowania przez podatników osiągających dochody w relacjach z Grenadą, zatem jej wejście w życie, również z uwagi na jej prewencyjny charakter, będzie miało pozytywny wpływ na wysokość dochodów budżetowych Skarbu Państwa.

Skutki społeczne i gospodarcze

Z uwagi na cel umowy, nie przewiduje się jej skutków na płaszczyźnie społecznej i gospodarczej.

Skutki polityczne

Zawarcie umowy o wymianie informacji podatkowych z Grenadą może być ważnym krokiem w kierunku rozwoju dwustronnej współpracy podatkowej. Efektywne funkcjonowanie takiej umowy w następnych latach podatkowych może stanowić podstawę do podjęcia rozmów zmierzających do zawarcia pełnej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania z Grenadą.

Skutki prawne

Umowa stanie się częścią funkcjonujących już w Polsce mechanizmów wymiany informacji podatkowych. Po jej wejściu w życie rozszerzeniu ulegnie zakres terytorialny krajów, z którymi Polska prowadzi efektywną wymianę informacji podatkowych.

Postanowienia Umowy nie są sprzeczne z obowiązującym w Polsce ustawodawstwem ani z prawem Unii Europejskiej.

V. Tryb związania się przez Rzeczpospolitą Polską Umową

Umowa ma rangę umowy międzypaństwowej.

Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z późn. zm.) związanie Umową nastąpi w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, ponieważ Umowa ta spełniać będzie przesłanki określone w art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm).

Procedura ratyfikacji za zgodą wyrażoną w ustawie została przewidziana z uwagi na elementy umowy, które dotyczą spraw uregulowanych w ustawie lub w których Konstytucja wymaga ustawy. Są to:

- artykuł 1 Umowy, który m.in. stwierdza, iż „Strona proszona o pomoc podejmie wszelkie działania, aby zapewnić, że prawa i środki ochrony zagwarantowane osobom przez ustawodawstwo lub praktykę administracyjną Strony proszonej o pomoc nie będą stosowane w sposób nadmiernie ograniczający lub opóźniający efektywną wymianę informacji”. Powyższe oznacza, iż w przypadku gdy prawa przyznane prawem wewnętrznym osobom są przez nie wykorzystywane do nieuzasadnionego ograniczania lub opóźniania efektywnej wymiany informacji, w takim przypadku postanowienia umowne mają pierwszeństwo w stosunku do tego rodzaju uprawnień;
- artykuł 5 ustęp 4 Umowy, który obliguje Strony Umowy do przekazywania informacji bankowych objętych ochroną ustawową;
- artykuł 8 ustęp 2 Umowy, który może stanowić samoistną podstawę prawną dla udzielenia zgody na obecność przedstawicieli drugiej Strony w trakcie polskiej kontroli podatkowej;
- artykuł 10 Umowy dotyczy kwestii poufności przekazywanych informacji.

Ponadto należy stwierdzić, iż proponowany tryb związania się Umową, tj. ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, jest analogiczny do trybu przyjętego w przypadku Konwencji o wzajemnej pomocy administracyjnej w sprawach podatkowych, sporządzonej w Strasburgu dnia 25 stycznia 1988 r., która reguluje kwestie wymiany informacji podatkowych.

Podmioty prawa krajowego, których dotyczy Umowa

Minister Finansów będzie sprawował nadzór nad realizacją Umowy.

Przepisy Umowy będą miały zastosowanie do organów polskiej administracji podatkowej stosujących postanowienia Umowy w stosunkach gospodarczych pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Grenadą.

Sposób, w jaki Umowa dotyczy spraw uregulowanych w prawie wewnętrznym

Umowa służy prawidłowej realizacji poniższych ustaw:

- ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.) – podmiot i przedmiot opodatkowania, źródła przychodów, zwolnienia przedmiotowe, podstawa obliczenia i wysokość podatku, pobór podatku lub zaliczek na podatek przez płatników, szczególne zasady ustalania dochodu,
- ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397, z późn. zm.) – podmiot i przedmiot opodatkowania, przychody, koszty uzyskania przychodów, zwolnienia przedmiotowe, podstawa opodatkowania i wysokość podatku, pobór podatku.

Ponadto następujące akty prawne są związane z przedmiotową Umową:

- ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.) – informacje podatkowe, kontrola podatkowa, tajemnica skarbowa, wymiana informacji z innymi państwami,
- ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.) – udzielanie pomocy obcemu państwu oraz korzystanie z jego pomocy przy dochodzeniu należności pieniężnych,
- ustawa z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 214, z późn. zm.) – postępowanie kontrolne,
- ustawa z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.) – przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przeciwko obowiązkom podatkowym,
- ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.) – przekazywanie danych osobowych do państwa trzeciego,

- ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.) – ujawnianie informacji stanowiących tajemnicę bankową.

Środki prawne, jakie powinny zostać przyjęte w celu wykonania Umowy

Wejście w życie Umowy nie spowoduje konieczności dokonania zmian w ustawodawstwie wewnętrznym.